

כ"ו תשרי ה'תש"פ 25.10.19

מגזין מס' 549

שבת פרשת בראשית/מברכים חודש חשון

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

ג"ה

הכתבם הלבוי

טעינה עצמית של 'מצברי' ההתחדשות - כבתהליך שיקומי

התחדשות האדם (והעולם), המתרחשת ממילא בכל רגע ורגע, היא התחדשות גמורה בכל עצם מציאותו, כהחידוש ד'מעשה בראשית'. אך כדי שגם האדם ה'שרוט' ('שרוט' מלשון 'שריטות' ומלשון 'סרטים') יחווה במוחש, מפעם לפעם רגעים של 'אור חדש', עליו להתייגע לשם כך ולהכין 'כלי': מן ה'משתקם' המשתוקק 'לגעת' בחיות אמת, נדרשת ההשתדלות לשנס מתניו ולהתמסר לפעילות חיובית כלשהי ובתדירות קבועה! [כגון אפילו פעילות גופנית (גם אם מעט ובאופן סימלי)].

ותנאי גדול הוא, כבכל תהליך שיקומי: הפעילות צריכה להעשות על ידי 'משתקם' החדור בהתכוונות של החלטה תקיפה ש:
בין 'בא לי' בין 'לא בא לי' - מכל מקום אני חוזר ועושה זאת, ו'באותו יושר'!

ועוד, והוא העיקר:

באם ויתרתי לעצמי (פעם או פעמיים ועד - כמה וכמה פעמים...), מכל מקום, שוב ושוב, לעולם, סוף סוף אנער את עצמי לחזור לעבודת השאיבה מ'אש התמיד' הבוערת לנצח נצחים - בכל פעם מחדש. וזאת על ידי שתמיד אזכיר לעצמי כי: 'חוקי ליפול - אל תשכח לקום'!!!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) – היינו שבכל זמן זמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת 'בראשית'

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

פרשת 'בראשית' מתחילה מחדש את המחזור השנתי של קריאת חמשה חומשי התורה. ההתבוננות בפרשה זו, בה מתוארת בריאת העולם, היא אבן היסוד לעבודת ה' בכל השנה.

לצאת לחיים בגישה נכונה

ישנו פתגם מפורסם של אדמו"רי חב"ד, אודות השפעתה של השבת הזאת על כל השנה: **"באופן שהאדם מעמיד את עצמו בשבת זו, כך תתנהל השנה כולה"**.

מרכזיותה זו של שבת בראשית דורשת ביאור. לכאורה, חג השבועות, שבו ניתנה התורה, הוא תאריך מרכזי יותר. ובכלל, ישנן פרשיות נוספות, שבהן מופיעים ציוויים יסודיים ומרכזיים בחיי יהודי. מה המיוחד בשבת בראשית?

אלא המיוחד בפרשה זו הוא, שבה מתוארת בריאת העולם. ידיעת עובדה זו וההתבוננות במשמעותה, הן אבן היסוד של עבודת ה' בכל השנה. ככל שיהודי חדור יותר במשמעותה של שבת בראשית, כך ייקל לו לעבוד את בוראו במשך כל ימות השנה.

מאמר תמידי

סיפור הבריאה נפתח ב"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ". הרמב"ן מפרש, שהמילה 'בריאה' מורה על התהוות יש מאין. כלומר, לפני הבריאה לא היתה שום מציאות, היה אין ואפס, ומן האין הזה ברא הקב"ה את העולם.

זהו חידוש עצום, שאינו דומה לכל פעולת יצירה המוכרת לנו: יצירת מציאות של עולם – מאי מציאות –

מן האין והאפס המוחלט. לכן, כדי שהעולם הנברא אכן יישאר במציאותו ולא יחזור להיות אין ואפס, כפי שהיה בתחילה, צריך הקב"ה להוסיף לברוא אותו מחדש בכל רגע ורגע, בדיוק כפי שבראו בפעם הראשונה.

אין מציאות

בדרך זו מבאר רבנו הזקן בספר התניא את הפסוק: "לעולם ה' דברך ניצב בשמים" – שהמאמר האלוקי "יהי רקיע", שבאמצעותו נתהווה הרקיע, מאמר זה ניצב לעולם בתוך השמים כדי לקיימם. כי אם יפסיק הקב"ה את המאמר האלוקי, יחזרו השמים בו ברגע לאין ואפס כבתחילה.

משמעות הדבר היא, שמציאותו האמיתית של העולם היא המאמר האלוקי. לעולם עצמו אין שום קיום עצמאי. הוא עצמו, במהותו האמיתית, אינו אלא אין ואפס. כל קיומו של העולם אינו אלא המאמר האלוקי, אשר בורא ומקיים אותו בכל רגע ורגע. הרי שהמאמר האלוקי הוא אמיתת המציאות של הבריאה כולה.

העולם אינו מפריע

עתה נוכל להבין את מרכזיותה של שבת בראשית. פרשה זו מעניקה לאדם את ההתייחסות הנכונה לעולם. כשהוא יוצא לחיים, הוא נתקל בקשיים ובהפרעות. הוא צריך לשלב את עקרונות התורה בתוך מציאות החיים,

יהודי שיוצא אל החיים של כל ימות השנה כשהוא חדור בהכרה זו, יזכה שלא לראות בעניני העולם הפרעה לתורה. אדרבה, גם בשעה שהוא עוסק בעסקיו, יחזור במחשבתו ובפיו דברי תורה ויעסוק במעשים טובים, וכך תתנהל השנה כולה מתוך הצלחה בגשמיות וברוחניות.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת",
על פי 'לקוטי שיחות' כרך א')

בתוך פעולותיו ועסקיו, ולפעמים נדמה שיש סתירה ביניהם.

אומרת לו התורה: "בראשית ברא אלוקים" – מציאות העולם אינה אלא עשרת המאמרות שבתורה, ובאותה תורה נאמר "אנכי ה' אלוקיך" וכתובות בה תרי"ג המצוות. לא תיתכן אפוא סתירה בין השניים; לא ייתכן שהעולם יפריע לקיום המצוות!

שבת מברכים חודש חשוון

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'בראשית', מכריזים: המולד יהיה בלי שליש, בשעה 18:34 ו-6 חלקים. ראש חודש חשוון ביום השלישי וביום הרביעי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את

כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע – הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה – ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בעניני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') – יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא ידע שום 'קונצים' אלא ידרוש..."

הסיפור השבועי

ויהי אור

עם עלות השחר על העיר סרדאהלי (דונאיסקה סטרדה) שבסלובקיה, מיהר ר' יואל השמש לפתוח את שערי בית הכנסת ולהדליק את עשיות השמן, שהאירו את היכל בית ה'.

בשעה שהיה מיטיב את הנרות מלמלו שפתיו: "ויהי אור, ויהי אור". ר' יואל היה חדור אמונה כי במעשיו הוא שותף ליצירת האור במעשה בראשית.

אחד מבני הקהילה היה ר' אייזיק דב הגביר. בבעלותו היתה אחוזה רחבת ידיים. הוא היה ירא שמים ובעל חסד, אך תחושת החמצה מילאה אותו על שאיננו יודע ספר. אפילו לשון הקודש לא היתה שגורה בפיו. בלבו תהה כיצד יוכל להודות לבורא על כל הטוב שנפל בחלקו. בוקר אחד הביט במעשיו של השמש. "מה אתה לוחש שם, יואל?", שאל.

"ויהי אור!", השיב השמש בגאווה.

"מה זה 'ויהי אור'?", הסתקרן הגביר.

"אלה המילים שאמר ה' במעשה בראשית, כאשר ברא את האור", הסביר יואל בהונגריה. "גם אני מדליק אור בבית הכנסת, ומודה לבורא על הזכות שנפלה בחלקי".

הרעיון קסם לר' אייזיק דב. הוא חש כי מצא את המענה לתחושת החסר שליוותה אותו תמיד. רצון עז התעורר בו לעשות בעצמו מלאכה חשובה זו מדי בוקר.

"שמע נא", פנה אל השמש הוותיק. "תן לי את הזכות להדליק את נרות בית הכנסת, ובתמורה אשלם לך שני פלורנינים מדי שבוע. הלוא יש לך ארבעה ילדים, כן ירבו. בטוחני שסכום זה יעניק לך רווחה כלכלית".

אכן, הגביר ידע לקלוע בדיוק לנקודה הרגישה של ר' יואל – המצוקה הכלכלית. בחפץ לב ניאות לעסקה.

השניים לחצו ידיים להסכמה, וסיכמו כי ההסדר ייכנס לתוקף מייד למחרת.

חלף חודש. התרגשותו של ר' יואל לנוכח שפע הפרנסה שנחת עליו שככה מעט, ומצפונו החל לייסרו. האם לא חטא בוותרו על הדלקת נרות בית הכנסת תמורת כסף? הוא החליט לגשת אל הרב אהרן שמואל אסאד, רבה של העיר, ולשטוח לפניו את מכאובו.

בדרך כלל נהג הרב להשיב בקצרה ובתכליתיות, ואולם הפעם הכביר שאלות על השמש.

"ר' אייזיק דב קנה את המצוה?", בירר הרב.

"כן", השיב השמש.

"האם לר' אייזיק דב יש ילדה קטנה כבת שש?", הפתיע הרב.

"אכן", השיב ר' יואל, "ויוטקה שמה".

"ובן כמה אתה, ר' יואל?", הוסיף הרב לחקור.

"בן שישים ותשע", נקב ר' יואל בגילו.

שקע הרב במחשבותיו כמה רגעים, ואחר-כך אמר: "ראה-נא, יואל. העסקה שעשית איננה נאותה לגמרי, כי נמצא שאתה משתכר פעמיים על אותה מלאכה – הן מקופת הציבור הן מידי הגביר".

צמרמורת אפפה את גופו של ר' יואל. על נקודה זו לא נתן את דעתו כלל. "עם זה, אל תבטל את ההסכם", הרגיע אותו הרב. אנחת רווחה פרצה מפי השמש. "המשך וקבל את הכסף מידי ר' אייזיק-דב", הנחה הרב, "אולם תעשה בו מצוה שתגרום נחת רוח לקב"ה. בזכות זה תזכה לאריכות ימים!".

ר' יואל הגה רבות בדברי הרב. הוא התלבט מה לעשות בכסף. לבסוף החליט לצבור את שני הפלורנינים

לנישואי בתו? רכלני העיר כבר צפו את ביטול השידוך. הדברים הגיעו גם לאוזניו של ר' יואל השמש. פתאום נעלמו כל סימני השאלה שליוו אותו לאחר שיחתו עם הרב לפני ארבע עשרה שנים.

בבוקר, כשפגש ר' יואל את ר' אייזיק דב בבית הכנסת, זה בבואו לפתיחת השערים וזה להדלקת הנרות, אמר השמש לגביר לשעבר: "הסר דאגה מלבך והמשך בהכנות לחתונה".

"האומנם?!", השיב ר' אייזיק דב בעוגמה, "ומניין אשיג את הנדוניה שהבטחתי?".

עיניו של השמש הקשיש נצצו: "מניין? כבר ארבע עשרה שנים אני אוסף את שני הפלורנינים שאתה מעניק לי בכל שבוע. אלף וחמש מאות פלורנינים יש בידי, ואלה יהיו לנדוניה של בתך!".

מול פיו הפעור של ר' אייזיק דב הוסיף השמש: "הרב ציווה עליי בשעתו להשתמש בסכום זה למצוה. וכי יש מצוה גדולה מהכנסת כלה?".

(על-פי 'סרדאהלי - ספר זיכרון לקהילה')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

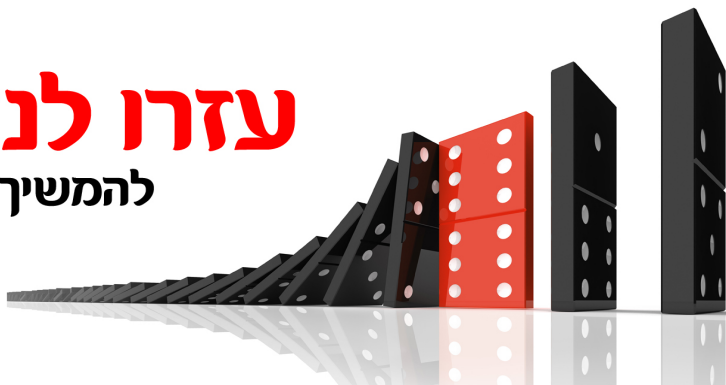
השבועיים, ואולי בעתיד תזדמן לו אותה מצוה שעליה רמז הרב. תמיהה אחת נותרה בלתי פתורה: לשם מה ציין הרב את בתו של ר' אייזיק דב ואת גילה?

שנים רבות חלפו. אותות הגיל כבר ניכרו על ר' יואל, שעבר את גיל הגבורות. קומתו שחה, הליכתו נעשתה איטית, ועם זה בריאותו נותרה איתנה ואיפשרה לו להתמיד בעבודת הקודש בבית הכנסת. ברכת הרב התגשמה עד תום.

בתו של ר' אייזיק דב בגרה והגיעה לפרקה. יום אחד נתבשרה העיר על בואה של יוטקה בקשרי השידוכין. לא חלף זמן רב והעיר סערה למשמע הידיעה כי ר' אייזיק דב ירד מנכסיו. הוא חתם על ערבות כספית גדולה לגיסו, וזו עלתה לו במחצית מאדמותיו. אסונות אחרים פקדו את רכושו: מגיפה כילתה את צאנו, שדותיו עלו באש, ולבסוף נותר עני וחסר כול.

ר' אייזיק דב עמד לפני שוקת שבורה. מניין ישלם את אלף וחמש מאות הפלורנינים שהתחייב לתת נדוניה

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט' ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בראשית

מעשה בראשית

התורה מספרת אודות בריאת העולם על נבראיו העיקריים והכלליים – ארץ ושמים, גרמי השמים, צמחים ובעלי חיים וכיו”ב, המהווים יחדיו את העולם אותו אנו מכירים ובו אנו חיים. תהליך הבריאה נדרש ומפורש על ידי המפרשים השונים, ומקבל עומק ומשמעות מיוחדת בתורת הקבלה והחסידות. כאן מובאים הדברים על פי המפורש בפשט הכתובים אודות פרטי הבריאה בששת ימי בראשית:

ביום הראשון נבראים האור והחומרים היסודיים בבריאה כמו מים, אוויר ואדמה, ובאופן שמעורבים הם זה בזה. הבדלת האור מן החושך, מאפשרת הגדרת היום הראשון לבריאה.

ביום השני מחלק ה' את המים ל'מים עליונים' ו'למים תחתונים'. המים העליונים מקומם מעל הרקיע והתחתונים מכסים את הארץ.

ביום השלישי ניקווים המים התחתונים אל עמקי הים שבכדור הארץ ונחשפת ומתגלה היבשה. בציווי ה', מצמיחה הארץ מיני צמחים, עשבים, עצים ופירות.

ביום הרביעי נבראים מערכות וגרמי השמים – השמש (להאיר ביום), הירח והכוכבים (להאיר בלילה).

ביום החמישי נבראים הדגים ושאר יצורי המים, העופות וכל בעלי הכנף.

ביום השישי נבראים החיות, הבהמות ושאר כל היצורים החיים על האדמה. עתה, לקראת סיום מעשה בראשית, נברא האדם נזר הבריאה בצלם אלוקים, ומוענקת לו השליטה והממשלה על כל הנבראים שבים וביבשה.

יום השבת – יום שביתה ומנוחה

מלאכת בריאת העולם מסתיימת ביום השביעי, האחרון במעגל השבוע. ה' מברך את היום השביעי ומקדשו ליום שביתה ומנוחה כאות ועדות לבריאת העולם.

תכלית הבריאה – עבודת האדם

העולם אינו מגיע לשלמותו ותכליתו אלא על ידי עבודת האדם. התורה ממחישה זאת באומרה כי שיח השדה אינו צומח ללא ירידת גשמים, ומוסיפה ואומרת כי אין ה' מוריד גשמים כל עוד אין אדם לעבוד את האדמה.

שיאה של מלאכת מעשה בראשית היא בבריאת האדם. אף שגופו נברא גם הוא מחומר גשמי, נופח הקב"ה באפיו נשמת חיים המבדילה אותו לאין ערוך מיתר הנבראים.

האשה – עזר כנגדו

ה' מעמיד לפני האדם את כל בעלי החיים שכולם נבראו בזוגות, ובחכמתו הרבה קורא האדם לכל אחד

האדם. האשה נענשת אשר תתקשה ותסבול בעיבור ובלידה, ולעולם תשתוקק היא אל בעלה והוא ימשול בה. על האדם נגזר כי את פרנסתו לא יוציא מן האדמה (שנתקללה אף היא בגינו) אלא בעבודה קשה וביגיעה רבה. כמו כן, על מנת למנוע מן האדם לאכול גם מפרי עץ החיים (שאז יחיה הוא לנצח ובכך יונצח גם חטאו), מגרש הקב"ה את אדם וחוה מגן עדן ומעתה נגזר עליהם לחיות שנות חיים קצובות שאחריתן מוות וכליון.

מנחת קין ומנחת הבל

אדם וחוה מביאים לעולם שני ילדים – את קין ואת הבל. קין עובד האדמה מביא מנחה עלובה קרבן לה', מהגרועים שבגידולי האדמה. לעומתו מקריב הבל רועה הצאן מן המשובחים שבעדריו. ה' מקבל ברצון את מנחת הבל ודוחה את מנחת קין אחיו. לנוכח אכזבתו, מסביר ה' לקין הממורמר את ענין הבחירה החופשית – התביעה מן האדם לגבור על יצרו הרע המסיתו להפנות עורף לרצון העליון.

קין הפגוע והמקנא מנצל שעת כושר, ובהיותם לבדם בשדה קם הוא על הבל אחיו והורגו. הקב"ה גוזר על קין כי יהיה מסומן, מקולל ומנודה ע"י הבריות, ועל כן נע ונד יהיה ממקום למקום.

רק לאחר כמה דורות בא קין על עונשו הראוי לו. למך, צייד עיוור, דור שישי לצאצאי קין הנעזר בבנו תובל קין, הורג בשוגג בשעת צייד את קין סב סבו בזהותו אותו בטעות כחית השדה.

השתלשלות הדורות מאדם עד נח

התורה ממשיכה בסיפור התפתחות העולם, ומתארת את דמותו של נח הצדיק בדור המבול. בלא להרבות בסיפורי דברים, מפרטת התורה בקצרה את שלשלת צאצאי אדם וחוה (שת, אנוש ועוד שבעה דורות) עד

ואחד מהם בשמו הראוי לו (בהמשך, לאחר תיאור חטא עץ הדעת, מספרת התורה, כי גם לאשתו קרא האדם בשמה – חוה, להיותה אם כל חי). ולפי שרק האדם נברא יחידי (ללא בת זוג), על כן מחליט ה' כי הגיעה השעה שלא להשאירו יותר לבדו בעולם. הוא מפיל עליו תרדמה ויוצר מאחת מצלעותיו את האשה. מעתה על האדם לדבוק באשתו ולהקים עמה את התא המשפחתי למען יעמידו יחדיו צאצאים להמשך הדורות. אף שבאותה שעה אדם וחוה ערומים, מכל מקום אינם מודעים לכך ועל כן אינם בושים בזה כלל.

חטא עץ הדעת וקללתו

את האדם מניח הבורא בגן עדן בו צומחים שני עצים בעלי סגולה מיוחדת: **עץ החיים** שלפירותיו סגולת חיי נצח, ו**עץ הדעת** שהאוכל מפירותיו נחשף למושגי הטוב והרע שבעולם. ה' מצוה על האדם לשמור על הגן ומתיר לו לאכול מכל פירות הגן כאוות נפשו, אך מזהירו לבל יאכל מפרי עץ הדעת.

הנחש הקדמוני, השונה בתכלית מהנחש אותו אנו מכירים כיום (בששת ימי בראשית עדיין עומד היה על רגליו והיה מעולה וחכם משאר בעלי החיים), פונה לאשה ומשדלה לאכול מפרי עץ הדעת האסור באכילה. האשה מתפתה ורק טועמת מן הפרי ואף פועלת על בעלה להתכבד ממנו. טעימת פרי עץ הדעת פוקחת עיניהם ויוצרת אצל שניהם תחושת בושה ואי נוחות מעובדת היותם ערומים. על כן תופרים הם לעצמם חגורות מעלי התאנה לכיסוי גופם.

הקב"ה מעניש את הנחש המחטיא ואת אדם וחוה החוטאים. על הנחש נגזר כי יהיה ארור מכל חית השדה, רגליו ינטלו ממנו ומעתה יזחל על גחוונו ויטעם תמיד את טעם העפר. כמו כן ישים ה' איבה תמידית בינו לבין

מחיית מכעיסי ה'

במהלך הדורות הלכה וירדה רמתם המוסרית של בני האדם, עד כי בימי נח הגדישו בני דורו את הסאה והיו מכעיסים את האלוקים בורא העולם בשחיתותם. ה' מחליט למחות מעל פני האדמה את כל המין האנושי ואת כל בעלי החיים למיניהם. רק נח הצדיק בדורו נושא חן בעיני ה'.

להולדת נח והולדת שלושת בניו: שם, חם ויפת.

מסדר הדורות אנו לומדים, כי אנשי הדורות ההם חיו שנים רבות, ומתושלח, שהאריך ימים יותר מכולם, חי 969 שנה!

התחדשנו!

בוטאו לבקר באתר המשודרג

Www.tanyaor.com

האור - מטרת הבריאה

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ויאמר אלקים יהי אור" (בראשית א, ד)

לשם מה נברא האור כבר ביום הראשון, קודם שנבראו יצורים חיים להאיר להם ובטרם היה בו צורך? ועוד: מאחר שכבר נברא האור, מדוע מיד גנזו הקב"ה לצדיקים לעתיד לבוא?

המאמר האלוקי הראשון, לאחר בריאת השמים והארץ, הוא: "ויאמר אלקים יהי אור". נשאלת השאלה: הלוא האור נועד כדי שהברואים – האדם, בעלי החיים והצמחים – ייהנו ממנו. כל עוד אין בעולם יצורים חיים, אין צורך באור; מדוע אפוא נברא האור ביום הראשון, והרי הברואים הראשונים שיכולים ליהנות ממנו (הצמחים) נבראו רק ביום השלישי?

יתר על כן: חז"ל אומרים, שהאור שנברא ביום הראשון נגנז לצדיקים לעתיד לבוא. והלוא כל עניינו של האור הוא להאיר, ואם נגנז – לשם מה בכלל נברא? בזוהר גם נאמר ש'אור' בגימטרייה 'רז'. ואף דבר זה דורש הסבר, שהרי אור ורז הם שני הפכים – אור עניינו להאיר ולגלות, ואילו רז הוא סוד שצריך לכסותו ולהסתירו.

תכלית המלאכה

ביאור העניין: בבריאת האור ביום הראשון הציב הקב"ה את התכלית והמטרה של הבריאה כולה. כשם שאדם הבונה בית, קובע ומגדיר לעצמו בתחילת הבנייה את תכליתו ומטרתו של הבית, ורק אז הוא ניגש למלאכת הבנייה עצמה, כך קבע והגדיר הקב"ה בתחילת מעשה הבריאה, שמטרת הבריאה כולה היא – האור.

העולם עצמו מסתיר ומעלים את האור האלוקי ('עולם' מלשון העלם). העולם נותן מקום למחשבה כאילו הוא מתקיים ומתנהל על ידי עצמו, ואין הוא תלוי כל כולו

בכוח האלוקי. אולם התכלית היא, שבעולם הזה הגשמי תתגלה האמת האלוקית ויאיר בו האור האין סופי של הקב"ה.

רז וסוד

אם כן, מדוע נגנז האור ומדוע אור בגימטרייה רז? – משום שזה טבעו של דבר, שהיעד והמטרה נקבעים בתחילת העשייה, ולאחר מכן הם נשארים בהעלם עד סיומה של כל המלאכה. כשהאדם עוסק בבניית הבית, הוא מתרכז בעשייה עצמה ובפרטים השונים של המלאכה, ואין הוא עוסק כל הזמן בתכלית הסופית. היעד אמנם קיים במחשבתו, אך הוא מוסתר ואינו גלוי כלעוד לא נשלימה העבודה כולה.

כך גם בבריאת העולם גילה וקבע הקב"ה בתחילת הבריאה את תכליתה ומטרתה (אור), אולם לאחר מכן נגנז האור והוא נעשה בבחינת 'רז' וסוד. האור הזה יתגלה במלוא עוצמתו לאחר שהבריאה תגיע לשלימותה, בימות המשיח.

תפקידו של יהודי

היכן נגנז האור הזה? משיבים חז"ל, שהקב"ה גנזו בתורה. כלומר, המטרה של הבריאה כולה טמונה בתוך התורה ומצוותיה. כאשר יהודי לומד תורה ומקיים את המצוות, בכך הוא מביא את הבריאה כולה לתכליתה ולשלימותה.

יהודי צריך לזכור בכל עת, כי תפקידו ומטרתו – להאיר. כל עוד לא האיר את חלקו בעולם, לא מילא את תפקידו ולא השלים את כוונתה ומטרתה של הבריאה. על ידי העבודה הזאת נזכה להתגלות האור שנברא ביום הראשון, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך י')

חסידות על הפרשה בראשית

(כמבואר בתניא), והיינו, שהנברא כשהוא לעצמו – הרי גם עתה הוא אין ואפס, וכל קיומו הוא משום שהקב"ה מהווה אותו בתמידות. מי שמתבונן בענין זה ומגיע לידי הכרה זו – יעשה גם את עיסוקיו הגשמיים כלים לאלוקות.

(לקוטי שיחות' כרך א')

שליחות היהודי - לגלות אלוקות בעצמו ובכל פרט בבריאה בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ (א,א)

בכל הנבראים, הן בצבא השמים והן בצבא הארץ יש כח אלוקי המהווה, מחיה ומקיים אותם בכל רגע ורגע. חיות אלוקית זו היא "מציאותו האמיתית של כל נברא" (כי בלעדיו היה הנברא אין ואפס). אלא שהיא בהעלם מהנברא אשר אינו חש אותה והוא מרגיש את עצמו כמציאות המתקיימת בפני עצמה. זוהי אפוא ראשית העבודה, לפעול שתתגלה החיות האלוקית שבכל דבר ודבר.

וזהו שנאמר:

"בראשית" – התפקיד הראשון הוא,

"ברא אלוקים" – לגלות את הנפש והחיות האלוקית.

"את השמים" – המצויה בצבא השמים,

"ואת הארץ" – והמצויה בכל צבא הארץ.

כשם שהכח האלוקי שבכל דבר בעולם, מוסתר ונעלם ויש צורך לגלותו, כך (ובמידה יתירה) קיים הענין בכל יהודי ויהודי. לכל אחד מישראל יש נפש אלוקית שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש". ואולם מחמת שהיא מלובשת בגוף ובנפש הבהמית, הם מסתירים ומעלימים עליה. תפקידו של היהודי אפוא הוא לבטל העלם זה ולגלות את נפשו האלוקית.

(לקוטי שיחות' כרך ב')

תכלית הבריאה בראשית (א,א)

**בראשית ברא: בשביל התורה שנקראת ראשית... .
ובשביל ישראל שנקראו ראשית (רש"י)**

יש השואלים: אם לימוד החסידות חשוב וחיוני, מדוע נתגלתה החסידות רק בדורות האחרונים?

תשובה לכך ניתן למצוא בדברי רש"י, שהעולם נברא בשביל התורה ובשביל ישראל. הגע עצמך – עד הולדת היהודי הראשון, אברהם אבינו, עברו כאלפיים שנה. מתן תורה אף התרחש מאוחר יותר, אלפיים ארבע מאות ארבעים ושמונה שנה לאחר הבריאה.

והלוא דבר הוא! העולם לא נברא אלא בשביל התורה ובשביל ישראל ואף על פי כן חלף זמן רב ביותר עד לידתו של אברהם, ותקופה ארוכה עוד יותר עד מתן תורה!

במשך כל תקופה זו, סברו הבריות שהעולם נברא בשבילן, בשביל עניניהן הגשמיים ואפילו לא עלה על דעתן שקיימת תכלית פנימית ונעלית יותר בבריאה.

נמצאנו למדים שאין בזמן הרב שחלף כדי ללמד על תכלית כוונת הבריאה, שהיא כאמור, התורה וישראל. וכך גם בענין תורת החסידות, אין זה חשוב כמה זמן חלף עד שנתגלתה, העיקר שסוף סוף זכינו לכך.

בני ישראל הם עטרת תפארת העולם; התורה היא עטרת תפארת בני ישראל; ותורת החסידות היא עטרת תפארת של בני תורה.

(ספר השיחות' תש"ד)

**חיים יהודיים בכל המצבים
בראשית ברא אלוקים (א,א)
"הקב"ה ברא כל הנבראים מאפיסה מוחלטת...
יש מאין" (רמב"ן)**

העובדה שהעולם נברא מאין ואפס המוחלט, מוליכה בהכרח למסקנה שחידוש עצום זה חל מחדש בכל רגע

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים שיעורים וניגונים

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

YouTube f

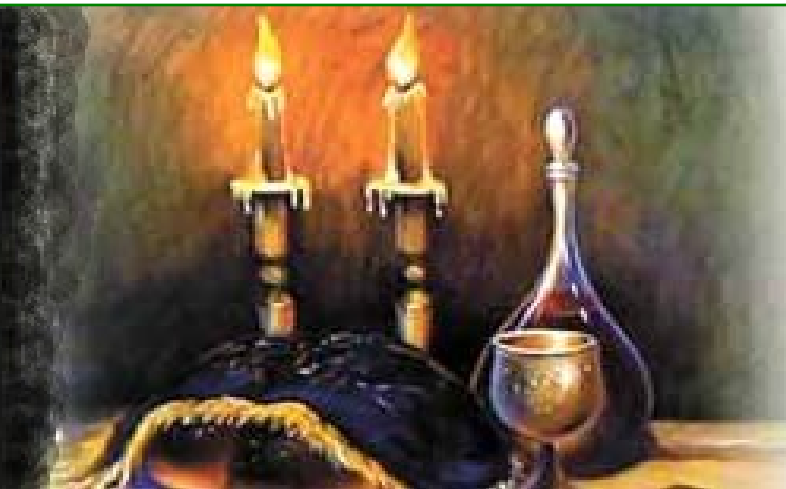
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט רעיונות, עיצוב ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
18:33	17:21	י-ם
18:34	17:35	ת"א
18:33	17:26	חיפה
18:35	17:28	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון